

ELU-DÄIKE

KRISTLIK
ÜHING

„ÜHENDUS
KRISTUSES“

MINA ELAN JATEIE PEATE ELAMA
Joh. 14, 19.

N° 12.

Trükis on ilmunud Rakvere pastori B. Ederberg'i raamat „Lahkusud Eestis“, milles toodud lühike kirjeldus „Ühendus Kristuses“ kohta terve rea valeteadete (*) Minna vaikides mööda sellest hra. B. E. kirjeldusest, ka kõige kristliku pikkmeele juures, ei ole võimalik, sest see tähendaks nõustuda sellega ja tunnustada temalt antud valeandmed õigeteks.

Meie õigus ja püha kohus ühingu juriidilise isiku ees on kaitsta ennast säärasest rünnakust, seda enam, et hra. B. E. ei too oma isiklikku kriitikat, vaid võtab omale õiguse koostada terve rea valeteateid ja otsustusi meie ühingu ja tema liikmete kohta, andes neid välja juriidilise tegelikusena. Isegi andmed ühingu ametliku registreerimise kohta ei vasta tõele. See kirjeldus kujutab endast dokumenti, mis ette läbimõeldult, teadlikult ja sihilikult suunatud seltskonna usalduse purustamisele meie ühingu, tema vaimliku töö, vaimliku kirjanduse ja ajakirjade vastu. Ühtlasi taotab autor sellega ka materiaalselt meie suurt kahju teha.

Sellest, et hra. B. E. ei anna isiklikku kriitikalist analüüsi meie liikumise kohta, on näha, et ta seda ei suutnud, sest siis oleks tulnud kritiseerida meie ühingu kõrgeltkõlblisi ja puhtevangeelseid aluseid, mis on juba laialt tuntud nii vaimliku kirjanduse, kui ka ühingu liikmete tegeliku elu kaudu. Past. Ederberg otsustab asja päris lihtsalt ja annab avalikult meist väärettekujutise ning deklareerib, et ühingu „Ühendus Kristuses“ eesmärgiks on alles leida Elavat Kristust, sellega laseb ta paista meid seltskonna ees paganatena, kes pole veel leidnud Kristust! Nii siis esitab ta meid kui alles Kristust otsijaid, s. o. kui kõikidest kristlikkudest usuletsidest mahajäänuid. Kas see pole mitte hirvitus hra. B. E. poolt ütelda, et ühing kelle nimi, sisu, eesmärk ja siht on sügav ühendus Kristusega ja Kristuses üksiteisega Kristuse vennaliku armastuses, alles püüab leida Kristust? Kas on lubatav trüakis registreeritud ühingu põhikirja § muuta ja panna oma poolt **teine** eesmärk?? Ühingu esimees ütleb (vaata „Elu-Päike“ Nr 9 lisa 1934 a.): „**Ühendus Kristuses**“ seab oma ülesandeks kõikide oma liikmete näol viia janunejaid, tõemeelseid hingi Kristuse juure!“ Kuidas oleks siis võimalik elus läbi viia ja oma vaimlikus kirjanduses avada kõige sügavamaid vaimlikke aluseid, kui ühing on alles Kristuse otsingul?! Selles oma üldises ümberlõkkamises meie ei hakka mitte harutama kõiki neid valeandmeid, mis avaldatud ülaltähendatud teoses, vaid anname lugejatele lühikese vaimliku ülevaate meie ühingust, lükates ümber selle üldväärmõiste „Ühendus Kristuses“ kohta, mille B. E. vägisi tahab seltskonna arvamisele peale sundida.

Usuteaduslikust küljest meie organisatsioon on nende isikute ühendus Kristuses, kes ei ole mitte ainult leidnud Elava Kristuse, vaid kes annud enese ja oma elu täiesti Issanda teenimiseks. „Ühendus Kristuses“ on kõik üheväärselt kutsutud teenima Issandat **palgata ja aukõrgenduse**ta, igaüks oma vaimlikus kutses.

Ühingu esimees, vend V. Elustus, ütleb (kirjutises „Ühendus Kristuses“ Eestis 1934 a.): — Ühingus „Ühendus Kristuses“ näeme vanemate ülesannete puhtevangeelset mõistmist: nad avavad teed Elava Kristuse juure, tehes lahti **tõepärase** patukahetsuse ja täieliku ümberpöörumise, ei pane kinni hinge kahetsust vale rahustamisega, **jättes hingele täieliku vabaduse lõpuni viia oma**

*) Lubasime enesel avaldada kahes ajalehes ümber lükkava teadaande, puutumata hra. pastori isikut ja tema raamatu üldist sisu.

Juhatus.

sisemise ümbersünni, isiklikult kohtuda Elava Kristusega ja ennast määrata oma vahekorrad ja teenimises Issandale, nii et hing väljendaks vabas enesemääramises oma suhtumise Kristusesse ning sügava patukahetsuse ja pöördumise läbi osastuks Kristuse Olemusse...

Minnes kibeda kogemusega läbi **teiste** organisatsioonide, tekkis veendumus, et kõik nad komistavad millegis ja midagi kas ei mõista või ei tea.

Seal hiilis südamesse hirm mingisuguse hinge orjastamise ees, otse kui taheti teda kuhugi vägisi kinni püüda... ja alistada enesele, aga hing janunes vabadust... ta kiskus Elava Jumala poole, janunes isiklikku tõelikku ühendust Kristusega!

Polnud võimalik, kallid sõbrad, ärgates elule, lasta ennast vangistada võrastesse, mõistmatutesse raamidesse ja võtta enesele võõra usundi ikke. **Kristus annab vabaduse ja ei ole kunagi vägistanud isiksust, andes täieliku vabaduse igale väljendada oma usulist suhtumist nii, nagu tahab hing!** Seepärast kõik organisatsioonid ja kõik kristlaste usundõpetused, kokkukõlas Kristuse käsuõpetusega, peavad andma täieliku vabaduse hingele välja valada oma vaimlikud sisimad suhted Jumalaga just nendesse vaimlikkudesse ilmetesse, mis vastavad meie vaimlikele individuaalsusele!

„Ühendus Kristuses“ ilmus kui valgustatud vaimlik väljapääs meie usulisest ummikust; väljapääs Elava Kristuse kaudu kõikidele nendele hingedele, kel janu vabuneda vaimlikust pärisorjusest võõraste, vaimlikult mõistmatute usundlikkude ehituste müüride vahelt.

Nähes hingede kustumatut vaimlikku janu astuda isiklikku elavasse ühendusse Kristusega, on Issand avanud selle imelise õnnisturikka võimaluse. Ja tagakiusamise all sündis ühing „Ühendus Kristuses“!

Ei saanud ja ei suutnud inimesed kohe ära hinnata seda puhast ja puhtvaimlikku liikumist, mille kõlava akkordina ilmus „Ühendus Kristuses“!

See vaimlik liikumine laseb oma juured tõepärase patukahetsuse, pöördumise ja endast loobumise kaudu janunejate hingede südameisse.

Hinge ühendus Kristusega — see on vaba sissekäik taeva! Võõrad mõisted ja võõrad vaimliku sisima suhtumise väljendusvormid hinge ja Issanda vahel, seisavad aga takistusena ühenduse Kristusega kättesaamise teel ja võõraid usundlikke nõudeid ja vorme täitmasunnitud hing, kaotab vaimliku eesmärgi ning tuhandete mõistmatute kujutluste keskel kaotab silmist kõige tähtsama: oma pääsmise ja ühenduse Kristusega. Inimlikkude õpetustega vormitud usundlikud voolud lõikavad ära vaimlikult hinge ainsamast vajalikust saavutisest — hinge ühtesulamisest Kristusega (Joh. 15 „“

Nii on selge, et „Ühendus Kristuses“ kuulutab täiesti individuaalset vabadust. Vaimlikus kasvatuses ei võigi juttu olla mingist orjastamisest. Ka selles suunas hra. B. E. kirjeldus annab ühingust sihiliku väärpildi!

Tuleb ka ära märkida, et hra. B. E. oma lubamatu suhtumisega läheb teravasti lahku luteriusu kiriku piiskopi ja kiriku arvamusest. „Lahkusuliste seas on valearvamine, nagu oleks luteriusu kirik vaenuline nende vastu...“, väljendus piiskop (Pwl. Nr. 190 s. a.). Sellega lükkab piiskop ümber vaate, et luteri kirikul oleks vaenulik suhtumine meie — vabausklikkude vastu. Omakord kinnitame, et ka meil ei ole mingeid vaenutundeid luteri kiriku vastu (millest tunnustavad ka meie ametlik ümberlõkkamine ja „Elu-Päike“ Nr. 11, lhk. 3) ning loeme hra. B. E. sammu iseiseisvaks privaatsajaks, millel pole midagi ühist luteriusu kirikuga.

Juhatus.

ELU-PÄIKE

KRISTLIKU ÜHINGU „ÜHENDUS KRISTUSES“ VAIMULIK-KIRJANDUSLIK AJAKIRI.
ILMUB 6 KORDA AASTAS. 2. AASTAKÄIK.

№ 12

Vastutav ja peatoimetaja: Viilip Elustus; toimetajad: N. Smirnov ja G. Martin; toimetuse liikm.: E. Öunapuu, E. Krusenbergh. Väljaandja: KRISTLIK ÜHING „ÜHENDUS KRISTUSES“. Toimetuse ja talituse aadress: Põltsamaa, Jaama tn. № 8.

13. aug.
1935. a.

Tallinna Linna
Keskraamatukogu

Oo, minu kodumaa!

Nataly Smirnov.

Foto K. Akel, Tallinnas.

Oo, õitemaa... oo, kiirtemaa...
all kupli taevalisi rõlve...
nü selge... tüün ja läbipaister...
Kui ääretud on kõik su valgus-
rajad!
Siin Elu Päike! Siin on soe!
Siin sätendamas valguses kõik
põllud...
ja kummardudes palvetamas ala
on kuldsed viljapead.
Oo, armumaa... oo, imemaa,
kus varjates end—karsk ja
häbelik
on tõusmas rohust
tihedast—smaragdsest
õrnkannikeste õielõhn
kui palve aromaadne viirukvine.
Siin haarand ümber P ä ä s t ja
põllud
see armastuse põllulill... too
alanduse lill...
Siin naerab roos... ja sosisteleb
tuul...
Ja linnud, uppides lasuurses
taevas,
multikoloorseil tiibadel
on laulmas kiitust Issanda!
Kristuse jalgel, vaikimises
pühas,
kuulab hardumuses helkjas hing...
Siin pole kurbust...
Ja teemant—pisarate puhtuses—
siin mängleb vikerkaare kirtega.

Oo, armumaa! Oo, imemaa!
Oo, minu Taevaskodumaa!

Nataly Smirnov.

Minevikust, olevikust, tulevikust.

Kaasaja inimpõlv on elanud ajaloo suurheitlustes.

Ei ole veel hajunud nende heitluste varjud, kui juba näeme kõikjal pingutusi — ettevalmistusi uuteks võitlusteks.

Inimesed kistakse niivõrt poliitiliste pi-
nevuste probleemidesse, et ei jatku enam
aega tagasitõmbumiseks vaikusesse ja sü-
venemiseks endasse. Ja ometi pole sellest
„kaasaelamisest laia maailmaga“ mingitki
kasu — küll aga kahju, sest sarnane elu
hävitab sisemise koonduvuse.

Kuid see on kaasaja sümptoom ja
üks viimseaja tunnuseid.

**Raskused tulevad — sest Kiri peab
ka siin tõeks saama**, aga meid ei päästa
ajakirjandusliku informatsiooni neelamine
ja arutelu maailma sündmuste teemal;
päästmisette avab meile aga ainus kõigis
mineviku ja oleviku kombinatsioones kind-
laks ja muutmatuks tõellikaks jäänud
raamat — **Püha Kiri**.

Niipalju väliseist sündmusist.

Vaimlises maailmas elame üle sisult
sootuks suuremaid ja laiaulatuslisemaid
võitlusi kui need on välismaailmas — kuigi
vaid vähesed on pühendatud nendesse
saladustesse.

Ka siin on maailmas Kristuse nime
ümber kuhjatud igesuguseid „tehinguid“
ja diplomituid jõudude diplomaatilisi kom-
binatsioone, kuid näha on, et ärimehed
ja rahavahetajad juba suure hoolega temp-
list välja kolivad, sest võitlus siin rindel
üha teravneb ja kujuneb varsti otsustavaks
lahinguks valguse ja pimeduse jõudude
vahel.

On vähe inimesi, kes võitlevad vaimlik-
ku võitlust, kes võitlevad sellesinase maa-
ilma pimeduse vastu ja kurjuse vastu
taeva all. (Eev. 6, 12).

Mõistmata seda kui palju need inime-
sed ühiskonnale kasu toovad, kiusatakse
ja laimatakse neid siiski ka asjast **teadli-
kes ringes**.

Aga see on osalt ka arusaadav kui
tähelepanna seda, et nüüd on veel eriti
palju neid, „**kellel on jumalakartuse
nägu, aga selle väe salgavad nemad
ära**.“ Ja ka see on viimseaja tunnuseid.
(2. Tiim. 3, 1—9).

Kodumaa vaiksemas kohas, Põltsamaal,
elavad juba mõnda aega abikaasad Smir-
novid.

Smirnov'i pere Põltsamaal.

E. Krusenbergi foto.

Paljud on juba teadlikud nende töö
vaimlikust väärtusest — on aga neid, kes
seisavad veel äraootaval seisukohal, kuigi
nüüd juba kolmanda — prantsuskeelse —
ajakirja („Soleil de Vie“) ilmumine tõestab
töö üha suurenevat arengut.

Ainult Jumala õnnistus ja abi saatis
seda korda — sest puudusid ju igasugused
vastavad materjaalsed ressursid.

See tõestab aga ka seda, et need ini-
mesed ei kerja maailmalt oma tööle toe-
tust, vaid nad on läinud Kristuse järele
täies eneseärasalgamises ja et nad seisa-
vad eranditult Jumala teenistuses, alandu-
ses ja sõnakuulmises; ning terve see vaim-
lik liikumine erinebki ühes suunas just
selles, et siin ei ole rahaahnust.

See oli aastal 1890, Eestis.

Ühel päikesepaistelisel lõikusekuu päe-
val astus Piivarootsi härrastemajja keegi
lihtne eesti talupoeg — jutlustaja — vend. Tal
olid siin tuttavad ees, sest vene aadlisoost
kindrali Štšerbakov'i perekond, kes siin pi-
devalt suvitäs, oli alati lahtise südamega
lihtrahva vastu.

Armastatud talupojaseisusest tuttav viidi
peretuppa ja temale tutvustati ka pere-
konna nooremat liiget — hiljuti sündinud
tütart Nataly'd, kelle ema juba sündides
pühendanud Issandale.

(Usklik*) vend võttis ema soovil lapse
kätele ja vaikis järsku sisemise elamuse
sunnil.

See oli temale rabavalt ootamata, et
see laps on Jumala äravalitud riist ja ta
hoidis nüüd last värisevail kätel, kuid tema
säravaist silmist võisid juuresviibijad lugeda
suurt sisemist liikumist.

*) Tol ajal oli Eestis, eriti Läänemaal, laiaula-
tuslik usuline liikumine.

Siis sõnus ta ülevas selguses: „Issand teeb selle lapse läbi Oma suure töö...“ — rohkem ei saanud vend avada emale Jumala saladust.

* * *
Möödusid aastad...

Rasked bordo sammetportjäärid rippusid süngelt saali ukse ees — kindral Štšerbakov'i elukorteris, Peterburis. Teener frakis oli käsutada igaks ülesandeks.

Näis — siin on ju kõik, millest inimene harilikult unistab, mida tavaline inimene ihkab — kuid ukse taga toimus sügav vaimline heitlus.

Kindral Štšerbakov'i tütar Nataly oli otsustanud loobuda kõigest, jätta kõik, et minna kitsast teed Kristuse järele.

Otsustav võitlus iseenesega oli möödunud, sügav patukahetsus ja tõsine ümberpöördumine olid aset leidnud, öde Nataly oli ilma igasuguse välise juhatuseta leidnud Elava Kristuse ja seisis nüüd perekonna ees — ei **õigeuskliku veneaadli-perekonna** vanema põlve ees, et veelkord kinnitada oma otsust.

Kui **oma** tütar sai evangelistiks, siis paljastus muidu vabalt suhtuvus perekonnas ootamatult sisemine protest kõige vaimliku vastu, sest et see tütar — kõrgema haridusega, annetega rikkalikult õnnistatud, oli vanemate uhkuseks ja esindajaks perekonnale — ja korraga... armastus Elava Kristuse vastu viib ta täielisele loobumisele ja lahkumisele maailmalikust sugulaste ja tuttavate seltskonnast.

Ta jäi selle juure ja pidi loobuma, sest **Kristuse kutse oli „seisusele“ teotuseks!**

Sellest näeme kui palju kindlam ja tugevam oma otsuses on see inimene, kes ilma inimliku abita isiklikult on kohanud Issandaga ja saanud Temalt Endalt pattudeandeksandmise tunnistuse, vaimlikku juhatust ja kutse tööle.

Kui aga silmas pidada tollaegset positsiooni ja õigeusu kiriku riiklikku võimu, siis ei või küllalt imetleda seda vahvust ja eneseärasalgamist, millega öde Nataly Štšerbakov sammus edasi.

On selge, et Jumal oli selle inimese kutsunud ja äravalinud erakordselt suureks tööks ja kõrgeks kutseks.

Kiievi-Petseri suuroostri väravas seisab noormees ja koputab; juba varasemast noorusest peale on ta Elava Jumala otsingul.

Avaneb värav ja noormehe säravad silmad kohtuvad staretsi*) karmi pilguga.

*) Starets — munk pühur, kes on end täiesti pühendanud pühitsuselule.

„Laske mind kloostriisse,“ palub noormees, „tahan päästmist leida.“

Vanast staretsist läbib korraga midagi imelist.

Ta südames tõuseb käskiv hää: keelata!

„Mine tagasi“ — ütleb starets sunnitult — „sinu koht pole siin Jumala poolt määratud, vaid sinu koht on **maailmas teenida Issandat.**“

Noormees on sügavalt põrutatud — ta oli tulnud jala kaheksasada versta lootuses siin päästmist kätte saada.

„Aga ma ei taha maailma tagasi minna“ — vastab noormees.

„Ei“, vastab starets veel käskivamalt „sinu koht ei ole siin“ — ja sulle värvava.

Noormees on nõutu, kuid siis tuleb tal korraga mõte: on ju veel teine võimalus kloostri pääseda ja ta läheb ja koputab teisele uksele.

Vastas on teine starets.

Kui Mihail Smirnov — nii oli selle noormehe nimi — soovi avaldas kloostriisse asuda, sai ta jälle eitava vastuse.

Vana starets — siingi mingi sisemise juhatuse sunnil käskis noormees loobuda oma otsusest kloostriisse astumise kohta. Ja siis korraga tõstes silmad taeva poole starets vaikis hetkeks ja sõnas siis prohvetlikult:

„Sulle avaneb mingi uus Jeruusalemm!“

Nüüd veendus korraga Mihail Smirnov, et staretsid ja klooster ei või temale Jumala määramist avada, vaid ta peab selles isiklikult Jumalalt selgust paluma.

Nüüd jooksis ta metsa ja süvenes palvesse. Ja kui ta nii väsimata juba kaks ööpäeva palus ja vastust ootas, tuli korraga hää taevast:

„Usu Evangeeliumi“.

Kinnitatud Jumala häälest, temasse pöördus jälle füüsiline jõud tagasi, sest ta oli juba nõrkemisel, ja katkestas palve. Aga... ta oli ju ometi selle ajani üheksakümmendüheksa korda Evangeeliumi läbi lugenu ja nüüd korraga — ta **peab uskuma Evangeeliumi!**

Jatkates palumist tuli teistkordselt hää taevast:

„Mine, ja sulle saab avatud tõeteel!“

Nüüd sai ta aru, et lugeda ja teoreetiliselt uskuda pole küllalt, vaid tuleb veel **leida ja astuda tõeteele**, et pääsmist kätte saada.

Imeline Jumala juhatuse: kui ta väljus metsast ja sammus Kiievi läheduses olevale mäele, kohtas ta seal üht tõsist ja valju Kristuse jüngrit, kes ka avas temale

patukahetsuse ja ümberpöörumise tee. Saanud neis selgusele, ruttas Mihail Smirnov uuesti metsa ja nüüd sügavas patukahetsuses sai ta Issandalt Endalt pattude-andeksandmise tunnistuse ja pöördus tõepäraselt ümber.

See oli vend Mihail Smirnov'i uue elu algus.

Jumal viis Venemaal kokku need kaks inimest, sest nende erinevad vaimlikud individuaalsused pidid täiendama teineteist vaimlikul teel, et ühiselt saavutada kõrget vaimlikku eesmärki.

14 aastat tagasi.

Olin tol ajal õpilane Rakvere poeglaste gümnaasiumis.

Ühel õhtul seisin ühekordse puumaja ukse ees mitte kaugel Rakvere raudteeamast.

Sääl elasid tol ajal abikaasad Smirnovid.

Seisin, aga ma ei julenud justkui sisse astuda. Alati kui kokku puutusin abikaasad Smirnov'idega sattusin nagu heleda valguse kätte, mis väga südamesse löikas, ja kui siis süda oli üleelatud vempude plekke täis, tundsin; et valgus tungis ka sinna, avastas need — sõnata, vaikuses.

Astusin sisse. Ootasin teravaid etteheiteid, sest süda tundis — need inimesed mõistavad kõik ja näevad kui toorelt ma oma jalgpalliväljalt kaasatoodud õhkkonnaga Kristusesse ja Tema töösse suhtusin.

Aga — ei ainustki etteheidet.

— Ainult valulik joon nende näos tõendas, et nad kannatasid, et nad sisemiselt võitlesid **minu pärast!**

Tookord ma seda kõike veel ei osanud hinnata.

Alles hiljem ma mõistsin seda **armastust**, seda imelikku ja abistavat armastust, mis ei otsi **iseenele** midagi, mis ei oota **iseenele** midagi ja mis üldse ei taha **iseenele** midagi; mis ohverdab kõik, et päästa ligemist — inimest! Ja mida võiski pakkuda 13 aastane koolijüts.

Omades kõrgema pedagoogilise hariduse töötas pr. N. Smirnov mõni aeg ka Rakvere mees- ja naiskeskikoolides.

Ja siin puutusime jällegi kokku. Siin võisin pidevalt näha ja tunda pr. N. Smirnov'i armastust terve õpilaskonna vastu, mida õpilaskond ka väärikalt hindas; ei olnud vaja ühtegi karmust, ei kannatanud kunagi distipliin — me mõistsime, armastasime ja hindasime teda rohkem — kui täiskasvanud!

Möödusid aastad ja üliõpilaspõlves puutusin uuesti kokku abikaasade Smirnov'idega.

Ja kui ma nüüd nägin, et mind ikkagi veel armastusega kutsuti Kristuse teele — siis ei suutnud mu süda sellele kutsele enam vastu panna.

Pedagoog Nataly Smirnov klassijuhatajana Rakvere Eesti naisgümnaasiumis.

(Istub teises reas esimene paremalt.)

Foto Kesküla, Rakveres 1921. a.

Kõikide nende möödunud aastate jook-sul seadsin isiklikult sellele armastusele vastu paremal juhul vaid jaheda, kesk-pärase ükskõiksuse, tihti aga hoolimatu, põhjendamaltul terava kriitika.

Kui aga nende suhtumine minusse ei muutunud, siis taipasin korraga selgelt, et need on tõesti Kristuse jüngrid ja eriti lähedased Temale, sest tavalised inimesed, veel vähem paljud „usklikud“ keda ma tundma õppisin ei suutnud midagi sarnast ülesnäidata.

Olen palju näinud kuulutajaid ja „kristlikke“ tegelasi -- lihtsaid inimesi ja haritlasi.

Olen tutvunenud ja kuulnud hiilgavaid kõnelejaid keda Kristlik üliõpilaste maa-ilmaliit Genfist läkitas meie maale.

Toredad olid kõned, hiilgavad olid jutlused, auditorium oli tulvil rahvast.

Olen leidnud oma aadendi.

Alles nüüd eluaastate kallakul, nii palju vaevatud ja hingelises üksilduses võidel-des raske risti all endast nii palju kaotanud — leidsin oma aadendi.

Mu sisemas on ikka elanud üks aim ja igatsus leida teda ning kohtuda temaga. Aimud ütles, ta on olemas, aga mind naerdi, et see jäävat vaid unistuseks — teda ei olevat meie ajal!

Otsisin kõrgema tüübilist inimest nais-es, kes eristuks suurelt harilikest. Kes sügavamalt armastab säärase armastusega, mis hõõguva tulena on iga õiglusnõude ja reformeeriva püüdmuse tagasundivaks jõuks. Kes oleks truu sõbruses, truu töotusis ja kutses. Väetite ja tugetarvitajate kaitseingel südamega.

Otsisin teda kunstikoolist, naisteorgani-satsioonidest, seltskonna kõrgemate nais-juhtide hulgast, vaeste ja laste hoolekande-asutistest, mitmetliiki usulahkudest j. n. e., kuid asjata. Leidsin kõikjal, et säärasest armastusest pole rohkem kui välised vahe-korrad ja praktilised kombinatsioonid.

Õudne on kauni kodu kallastelt astuda mure ja tuleviku pilkasse pimedusse, aga veel õudsem oli pettunult näha pöördu-mata usklike vahelisi valesid, riide ja silmakirjaliku armastuse vigurdusi.

Usk, lootus ja armastus hakkasid kaduma. Suhtusin kõigisse ja kõigele nii umbuskli-kult.

Jumala tahtmisel sain lugeda ajakirja „Elu-Päike“. Uudishimust aetuna tahtsin

Mõnigi inimene vaimustus sarnaste päevade vahus — kuid nad möödusid ja siis selgus sisu — viljatus!

Ükski ei leidnud Elavat Kristust! Ja ometi seda ainult januneski otsija hing.

Abik. Smirnov'ide juures puutusin ma pr. N. Smirnov'i isikus kokku samuti haritlasega — kuid siin polnud targutusi ega esitatud kõnekunsti suursaavutusi, vaid siin lähenesid inimesed Kristuse lihtsuses ja Kristuse armastuses ja alandu-ses avasid tee Elava Kristuse juure.

Ja hinged tulid ja leidsid Elava Kristuse!

Ja tulevik on Jumala käes. *Mika, 4, 1—8.*

Siin me vaikime — kuid usume, et See, kes hea töö alanud, selle ka lõpule viib!

Edgar Krusenber.

Anorg. keemia lab. n. assistent, Tartu.

Pühendatud Nataly Smirnov'ile Eesti kodakondsusse astumise puhul.

leida sellest, mis põhjusel need riidlejad ja valegakoormatud ususeltsid ja sopa kirjandus kiusavad abikaase Smirnov'e.

Lugesin ja ei tahtnud käest pannagi, see oli kõik nii kõitev ja midagi sootu-maks teistsugune.

Nataly Smirnov'i luuletis „**Hing**“ kõneleb justkui minust, teab mu piinu, mu hinge üksildust, mu unistusi ja purunemisi. Ja siis trööstib, julgustab ja kutsub: „**Kristus** ootab sind, Tema armastus soendab sind, **tule Tema juure!**“

Mu vali umbusk lööb kõikuma, kahtle-ma. Sääl jällegi see iseäralik inimene, **Nataly Smirnov**, oma luuletises „**Ära kahtle...**“ köidab mind. Ta kõneleb seal **truduslikust ohvrast, keelab kahtlemast kurbustunnil, keelab kahtlemast hinges, kes elugi jätab teiste eest!** Kõneleb armastusest, mis ei muutu. Luuletises „**Tule ka sinagi — haige hing!**“ suure armastuse hellusega võiab ta valutavat südant: „Kallis hing, murtud roog — vae-valt suudab elada haige hing; ära karda, ehkküll valudes jõuetu. Vaata, hulk pääs-tetuid hingi siin põleb **Kristuse armastu-ses** oodates sind! Nad kannatama valmis sinu eest. Oo kallisl! ja meie sinuga koos, avame palvega sul' palavais pisarais taeva, ning tuleb me **Päästja**, me **Sõber** ning **Kristus** ja sügavas kahjatsuses leiad sa omale õnne!“

Mu hinges tõusis torm — liikumine, arusaamine, et olen midagi suurt leidnud

Nataly Smirnov'i isikus. Palusin kirjateel temaga ühendust. Nataly Smirnov sai mu juhtijaks. Jumal juhtis mu kokku sellega, keda olin nii kaua otsinud asjata. Nataly Smirnov'i isikus on kõigiti üliinimese sisemine olemus.

Kõik hea ja kõrge, see tuline, hõoguv armastus on temas. Ta lemmikpoet Nadson'i luuletised äratasid tema ilmutata tarbehääled hinges kõlama ja need hakkasid avaldust nõudma armastuse kaudu.

Nataly Smirnov, kui kõrgema idee- ja kunstiinimene, tundis, et armastus on imejõud, saladus, kunst.

Tema hinge kõrgus ja hinge rikkus oli kaugelt suurem, kui seda vaja endateenimiseks. Nataly Smirnov ruttas seda jõudu rakendama ligemise teenimiseks. Mitte egoistlikult enese, vaid terve inimkonna evolutsiooni huvides. Et Nataly Smirnov oma sünnipaiga aristokraatses seisuses omal tahtel maha jättis ja kätt sirutab armastuse ilusaima naeratusega igale paremuse ja Kristuse poole igatsevale inimesele — see on tõendus, et Nataly Smirnov on uue vaimlise aristokraatia suurhing. Sel põhjusel erineb ta kõikidest teistest aristokraatidest.

Üksi niisugune inimene võib moodustada ühingu, mis ei tarvita eneseavaldusiks kunstlikke ega jultunud abinõusid. Mis kõikidest seltskonna kihtidest läbi käib, mis ei tunnusta vaheseinu välisel viisil, vaid kus tuntakse üksteist soo, rahvuse, keele, päritolu ja seisuse peale vaatamata.

Nataly Smirnov, kui armastuse eeskujuna Jumala käes töötajana, ei saa kunagi kalduma tagasi madalale tasapinnale — nii kui paljud teised usujuhid. Niisuurte sisemiste väärtustega inimene jääb Issandale truuks surmani.

Lastele on Nataly Smirnov suurim armastaja ja kaitsja. Ta manitseb armastuse liigutavusega aborditegijaid: „Ärge tapke! See on piiritu ülekohus! Laps on Looja oma ja kurjus, mida põhjustate Loojalt antud elule, on kurjus Looja vastu!“ Nataly Smirnov ei anna kunagi nõu sundivalt, kurjalt, ähvardavalt. Ta õrnalt lohutab, selgitab ja siis armastades

palub nõuannet kuulda võtta. Nataly Smirnov on igasuguseis olukorras tark ja õiglane nõuandja, osavõtlik ristiteel ja teel Kristuse juure, armastava kannatusega vaimlik juhatajanna.

Andestage, et nii julgelt väljendan end. Ma ei ole süüdi selles, et leian oma mõttekujule vastava naise tüübi Nataly Smirnov'is, kelle seisus on üle mu pea kaugelt kõrgem.

Võrdlen teda kõrge mäega. Püüan vaadata selle mäe tippu, olles lähedal mäele. Aga on kaks asjaolu: mäe hiilgus Jumala päikese valguses pimestab mu silmi ja teiseks on ta nii kõrge, et püüdes üles tipuni vaadata, võin seda ainult kaugelt näha. Kuidas võisingi oma mõttekujutise kehastust leida enne — ta oli ju kaugel.

Oh, milline õnn meie Eestile nii väärtuslikke jõude ja tõsised vaimlikke juhatajaid abikaasade Smirnov'ide isikutes Eesti kodakondsusse kirjutada.

Nataly Smirnov! Olge tänatud, et armastate Eesti rahvast!

„Elu-Päike'ses“, seal kõlab Teie hinge puhtus ja energia kuldne keel selgitades raamatu „Mees, naine ja Jumal“ kõlvatust.

Olge tänatud, et astusite üles kui naisrühmel, vahvalt tõe ja puhtuse mõõgaga. Kuis juubeldas mu sisim!

Elagu naised, elagu lapsed! Neile on tulnud vahva au kaitsja, — Jumalast saadetud õpetaja meie ajal, kus nii palju väärtuslikku on hävinemas.

A. Soosaar.

Tädi Natalile!

Mälestuseks, et Teie jätegi meile Eestisse, seadsin kokku ühe salmikese Teile:

Lapse hääli hüüan Teile
tere jäämast Eestisse!

Kuule hüüdu kulda keeli,
lapsed armastavad Teid!

Teie nende kaitsejaks

Taeva Isa armust siin.

Rõõmu palgel Teie sülle
peidan oma väikse pea!

Eha Soosaar*).

Tervitus kodakondsuse puhul!

Meie rõõmul ja tänul Issandale polnud piire, kui kuulsime, et teie, meie nii armastatud vanemad (1. Kor. 4, 15), vend Mihail ja õde Nataly, olete nüüd Eesti Vabariigi kodanikud, vabad tööle meie rahva hukkuvate hingede päästmiseks ja juhatamiseks Elava Jeesuse juurde.

Ja meie austus teie vastu kasvab, kui tuletame meele, et teie, olles emigrantide seisukorras, olite veendunud, et peate kannatama süütult usklike tagakiusamist, et oma valudega austada Elava Kristuse

*) 11 aastat vana.

Nime, keelasite ka meid teie kaitseks välja astuda.

Seepärast rõõmustame nüüd veel enam, et meie Eesti Vabariigi seadus ja Eesti rahva sügavad isikuaustamise õigused seisavad valvuriks ka teie, kui meie kodanikude eest. Rõõmustame, et Jumal Oma armastuses kinkis teid ka meie rahvale.

Kõigest südamest soovime teile võimalikku viljarikast tööd meie rahva igaveseks õnneks!

Puutudes alaliselt kokku otsijate, janunejate ja usus nõrkade hingedega, anname teile edasi ka nende seisukorra, soovid ja valud. Kuulsime alati nende hingede palavaid küsimusi: kas võib see olla võimalik, et ka meie oma elus toesete Kristuse õpilaste Kristuse teele kutsuvat häält kuulda saame, kelle kirjutistest hing esimest korda tõelist elavat võimalikku toitu, tuge ja puhust on leidnud.

Jeesus avas „Elu-Päike“ kaudu Oma töö, Oma õnnistus ja võimaluse kuulda sõna Jeesuselt Eneselt, Tema vaimus, Tema väes! „Elu-Päikes'es“ teilt avatud tõdede läbi, astub ikka rohkem ja rohkem hingi valguseteele. Kui tuliselt ja elavalt astuvad nad üksteise järele nende võimalikkude tõdede kõrguste poole, mida teie avate. Imeline janu on hingedes äratatud selle elujõulise ja terve seemne külvamise läbi. Janu olete teie äranud hingedes Elava Kristuse järele, isikliku ühenduse järele Elava Kristusega. Ja kõik need janunejad ootavad, et ruttu, ruttu tuleksite teie ise, kõneleksite, kuulutaksite ja toidaksite neid! Sest need hinged ise tunnistavad, et nad on läinud koosolekutele vaimu-leiba saama, neile on aga ulatatud leiva asemele kivi. Nende hinge nälga on tulnud seni kustutama inimesed, kellel südames kristliku armastuse ja eneseohverdamise asemel on kivistund sõnad ja mõiste Jeesuse armuõpetusest, hinges mürk ja vastupanu õrnale Kristuse Vaimule ning Kristuse toesete õpilaste armastuse tööle. Enam need õilsad hinged ei taha niisuguseid kuulutusi, kus

valguse sildi all antakse edasi surmavat pimedust, mis töötab Elava Kristuse Vaimu ja Tema töö vastu. „Elu-Päike“ avas tõemeelsetele hingedele silmad. Nad leidsid, et nendest senini pimesi austatud ja usaldatud usklikest on suurem osa ainult inimlike vormide ja elutute sõnade haiglaselt kaitsjad, kas oma kasu, oma palga, oma au või oma inimliku hüvangu pärast.

Sellest on ka kerge järeldada: miks paljud kuulutajad ja koguduste juhatajad palavikuliselt hoiavad, nagu tunnistavad hinged ise, et nende liikmed „Elu-Päike'st“ ei loeks. Nad teda... kardavad kui valguskandjat.

Kaugele jäävad maha need mürgitatud, tööle umbusklikud ja kahtlejad... kaugele hinged, kellele meeldib sihitu hulkumine hämaratel inimlikudel teedel. Need aga, kelle südant on puudutand igavese elu valguskiired, vabastavad kangelaslikult end kammitsevaist ahelaist, purustades ja jalgade alla tallates kõik neid maaga siduva, musta, madala ja inimliku.

Need on hinged, kes südamest tänulikud, et lahates ja purustades valet ning väärdõpetusi, teie avate tee elulisele, tõesele kristlusele, tee, mida nad jänunenud ja igatsend kaua, kaua! See hulk, mis täis üksmeelt ja vaimustust astub teilt avatud teed siniste taevaste poole, aina kasvab ja kasvab.

Lõpetades ütleme teile, meie võimalikud vanemad, südamest sügava tänu teie ennastalgava töö, kõrge tegeliku elu eeskujud ja suure kannatava armastuse eest, millega teie aitasite meil maha jätta maailma patune elu, juhatasite meid Kristuse Valguse teele ja elavale tööle, mitte oma sihi või tagamõtete pärast, vaid Jumala Auks!

Ühingu kaastöölisi:

M. Orav.

L. Helila.

J. Krusenber.

H. Laene.

M. Raudsepp.

H. Krusenber.

J. Saks.

H. Teppo.

Tõde on vali.

Viimasel ajal võib kuulda koguduste vanemaid hädaldamas, et maailma vaim on ikka enam ja enam tungimas usklike konda. Samal ajal ei astuta aga sammugi selle vaimu vastu võitlemiseks, vaid lepatakse enestes ja oma keskel avaliku vastoluga Jumala Sõna nõudmistele. Oma liikmete vigadele ei pöörata tähelepanu, vaid varjatakse neid. Nimetades sarnast suhtumist armastuseks, oodatakse, et olu-

kord ise paraneks. Puudub tõsine tahe ja valjus astuda võitlusse selle vaimuga kõige pealt oma sisemises seisukorras ning oma organisatsioonis. Puudub isegi selle vaimu sügavam äratundmine ja seegi, mis sellest räägitakse, on vaid kuskilt loetud, õpitud.

Kahjuks leidub usklike, kelledele meeldib nende juhtide valjuseta, kõikelubav seisukord ning arvustavad ja teevad oma isikliku arusaamise järele sündmatuid ot-

sustusi nende kohta, kes valjud oma usu-
elus ja suhtumises ka teistesse hingedesse.

Kuuldub kahesugust arvamust „Ühendus Kristuses“ vaimlikkude juhatajate, abik. Smirnov'ide, vaimliku töö kohta. Ühed kiidavad seda täielikult hääks, isegi arvavad, et on vaja veel valjemalt näidata puudusi, kuna teised ütlevad selle olevat armastusetu ja teisi mahategeva.

Muidugi ei ole Kristuse õpilastele tähtis, mida inimesed nendest arvavad, vaid täidavad enesalgamises, mida käseb nende Õpetaja. Abik. Smirnov'ide vaimlikus töös paistab eriti silma nende tõsine suhtumine Jumala Sõnasse ja suur valjus selle rakendamisel tegelikkusse ellu. Olles ise elavaks eeskujuks, juhataakse igat liiget tema vaba tahte ja otsustavuse määral kindlalt Kristuse teele.

Tuues vaid mõne võrdluse Kristuse õpetuse, Tema väljaastumise ja ühingu vaimlikkude juhatajate töö suhtes, paneme lühidalt tähele kuivõrd vaimlikult arenematult on öeldud viimased usklike kude väljendused ning kui kinni on arusaamine tõsisest Jumala armastusest ja vaimliku valjuse vajadusest.

„Teie maod ja vihasemate madude sugu..“ (Matt. 23, 33 ja 27), ütles Kristus kirjatundjatele ja variseeridele. Need sõnad väljenduselt küll armastusetud, kuid otsarbe ja sihi poolest olid öeldud just armastusest nende hingede pärast, keda ähvardas variseeride õpetusele jälgimisel „põrgu lapseks“ saamine (Matt. 23, 15). Kumb on siis armastusetus, kas sarnane ütelus või ettevaatlik vaikimine, et mitte haavata eksitajaid ja lasta hukkuda neil, kes tõsiselt tahavad leida tõe?

Kes „Elu-Päike'se“ numbrite sisuga tõsiselt tutvunenud, sel on selge kuivõrt sügavalt selgitavad ja lahkavad ühingu vaimlikud juhatajad sisemise kahepaiksuse, salalikkuse, maailmameelsuse ja leiguse põhjuseid, samuti nende nähete hädaohtlikkust. Kuivõrt valjult juhitakse tähelepanu, et on vaja maha jätta sarnane seisukord, katkestada sidemed patu ja maailmaga ning astuda ümberpöördues kitsale ristiteele, et käia Jeesuse järel tegelikkuses, vangistada eneses kõik maailmik Kristuse

väega ja alata halastamatut võitlust maailma vaimu vastu.

Kui aga tänu asemel vastatakse sellele sõnaga „armastusetu“, siis on selge, et need ütledjad on vaimlikult arenematud, kes rahulduvad nende kõrvusügajate ilukõneliste jutlustajatega, ja tõe on neile vali ning vastuvõtmatu (2. Tiim. 4, 3. 4).

Kristus käskis hoiduda variseeride ja saduseeride õpetuse eest (Matt. 16, 6. 12). Seda Kristuse teguviisi võiks ehk mõni ka nimetada „teiste mahategemiseks“, kui mitte otsida selle tõeliku sihti. Siin ei või aga juttugi olla sarnasest väiklusest. Kristus tuli selleks, et tunnistada tõe ja viis selle valjusega täide. Jumala Sõna tõmbab teravad piirid tõe ja vale vahele ning ei luba vähematki kõrvalekaldumist, et mitte rikkuda tervet tõe (Kaal. 1, 7–9).

On neid, kes püüavad õigustada oma alusetu väljendusi öeldes, et sarnast valjust võis välja näidata ainult Kristus. Need hinged nähtavasti ei taha tõsiselt võtta neid kohti Piiblist, mis nõuvad igalt tõeliselt Kristuse õpilaselt, et nad peavad mainitsemata ja valjusti noomima eksitajaid ning isegi suud kinni sulgema neil, kes õpetavad mis ei sünni (Tiit. 1, 9–13).

Just selle eest on tõsiselt hinged abik. Smirnov'idele tänulikud, et nad ei ole arvestanud oma huvidega ja vaikides leppinud praeguse sarnase eksiõpetusega, mis „taevariigi kinni paneb inimeste eest“ (Matt. 23, 13), vaid on seda valjusega paljastanud, olukorda selgitanud ja Jumala Sõnast avanud segamatu tõe. Puhast, segamatu tõe aga ongi mida vajame. See kutsub meid, avab meile Kolgata Ohvri, avab meile Kristuse Olemuse ja pääsmise.

Kellel südames hool Kristuse Kiriku puhtuse ja pühaduse pärast, see ei või leppida, et need, kes end nimetavad selle ülesehitajateks, just takistavad Jumala Riigi tööd. Ei saa leppida nendega, kes ei tunnusta Püha Vaimu tõe ja valjust, ega nendega, „kelles tõuseb kadedus, riid, teotamised ja kurjad kahtlustamised“ (1. Tiim. 6, 4).

„Teie ei ole Kristusest mitte nõnda õppinud.“ (Eeves. 4, 20).

G. Martin.

„Teie olete maailmale valgus“.

(Järg).

Matt. 5, 14.

Edasi tuli mul kuulda noorprotestandi arvamust. Ta omalt poolt tõestas mulle: „Hea küll, olgu, ma olen eksimuses, aga ons usklike kudel, kes kirjutavad meie vastu,

vaimlikult seisukohalt õigus? Nad väidavad, arutelles teoreetiliselt, et meil ei ole õigus, vaid neil on õigus. Nende sõnade järgi tuleb välja, et neil on ideaalne usk

Jumala Poega, aga millega võivad nad tegelikult tõestada oma elavat usku? Milliste faktidega võivad nad tõestada, et nende läbi teotseb Jumala Poja vägi? Kas ainult sellega, et nad kirjutavad meie vastu? See pole usaldusväärne, vaid nõrk ja kahvatu põhjendus! Neil on samuti haigeid, nagu see juhtuda võib igaühega meist, ei ühtki terveks tegemist, ühtki imet, mida nad oleks saanud korda vaimlikult iseseisvalt teiste silmade ees usuga Jumala Poega. Neil on, nagu meilgi, varandusi, maju, kapitale ja maid, vaatamata oma vaimlikule teenistusele; saavad palka nagu meiegi ning on neile palkamaksvate usuliste organisatsioonide käsutuses; neil on nõrkus käia moe järgi ja lubada endale küllust ning mugavusi nagu meilgi.“ — „Ütelge,“ jatkas noorprotestant, „milline on siis vahe nende ja meie vahel? Arutelles loogiliselt, ma leian, et kui ei ole tegusid ja eluavaldu, mis tõestaks nende elavat usku Kristusesse, nagu teie väljendate, siis seisavad nad ju meiega ühel uskmatuse platvormil, ainult selle vahega, et nemad räägivad Jumala Poja poolt, kuigi nad ei avalda Tema väge!“ „Muidugi teie silmis,“ pöördus protestant minu poole, „oleme kristusevastased, kes hülgavad Kristuse Jumalikkust, aga nemad usklikud — kristlased, kuna nad räägivad Jumala Poja poolt. Minu arvates ei ole küllalt sellest, et meie räägime, aga on vaja avaldada elavat usku ning tõestada meile, et Kristus on Jumala Poeg mitte sõnadega, vaid tegudega ja eluga! Kui usklikud apostlite eeskujul väljendaksid Jumala väge, siis ma esimesena usuks.“

Ma vastasin talle, et Elav Kristus Jumala Poeg on täna seesama, Kes Ta oli Oma maise elu ajal! Tundes Evangeeliumi, tundes Jumala Sõna tõde ja sealjuures mitte uskuda Kristusesse kui Jumala Poega, tähendab teadlikult saatanlikku vastupanu Jumala Sõna tõe.

Ükski meist ei või õigustada oma uskmatust või eksimust sellega, et usklikud ei väljenda Jumala Poja väge. Kui teile on tõde teada, siis olete teie kohustatud seda isiklikult vaimlikult tunnetama ja teie ei või mitte ennast mõista õigeks sellega, et kõik usklikud ei oma elavat usku ja väge üleval. Nii teie kui nemad igaüks vastutate iseenda eest. See on õige, et usklikud on kohustatud omama elavat usku, kuid need usklikud, kes ei ole lõpetanud oma patukahetsust ning ümberpöördumist, **ei ole võtnud vastu Kristust Ennast südamesse**, usuvad samuti alles ajaloolisse Kristusesse... „salanud aga ära Tema väe“ (2. Tiim. 3, 5), nad ei võigi väljendada Kristuse väge!

Lõpetamata patukahetsuse tagajärjel mitte saanud Kristuselt isiklikult tunnistust pattude andestuse kohta, nende usklikele jääb **Kristuse kui Päästja Jumalikkus, kellel meeleväld andestada patud, varjatuks ja suletuks: nad usuvad teoreetiliselt.**

Need on lambad, kes ei ole kuulnud ja ei tunne Kristuse oma Karjase häält! **Tema lambad kuulevad Tema häält**, ja Ta kutsub neid nimepidi ning viib välja neid, ja kui viib välja Oma lambad, käib nende eel, aga lambad käivad Ta järel, sest **tunnevad Tema häält**, aga võõra järel ei käi mitte... (Joh. 10, 3—5). „**Mina olen hea karjane; hea karjane jätab oma elu lammaste pärast...**“ (Joh. 10, 11). Tundmata ja tunnetamata Kristuse sõnade: „**Jääge Minusse, ja Mina teisse**“ sisu (Joh. 15, 4), need usklikud ei või mingil kombel omada eneses ei Kristuse valgust, ega tõde, sest nad usuvad teoreetiliselt, aga mitte vaimlik-praktiliselt. Kristuse Jumalikkus on neile vaid usu objekt, aga mitte vaimliku teadmise tõelikkus! Arusaadav, et säärased usklikud ei oma väge ja esinevad teile arusaamatu nähtena. Uskmatusega“, jätkasin ma, „ei mõisteta teid mitte õigeks, sest teie mõistusega usute Kristuse olemasolemisse, ainult kui Inimese Poega: teie **lihalik mõistus ei mahuta Jumala usku, mis tuleb peale patukahetsust Jumalalt kahetsevasse südamesse ja avab Jumala Poja**. Teie ei taha kahetseda, et saada elavat usku. Uskudes mõistusega, aga mitte südamega, teie ei kahetse ja ei pöördu! Ja need, kes sel samal lihaliku mõistuse teel katsuvad teile tõestada tõde ning veenda uskuma, ei saavuta sihti, sest oluliselt ise samuti eksivad. Nii teil kui neil **ei seisa asi mitte ühises uskmatuse platvormis**, vaid selles, et **nii teie kui nemad arutlete peaga, kuna terve Jumala Sõna räägib usust südames! Ükski ei või uskuda vaimlikku peaga või avaldada Jumala väge uskudes mõistusega aga mitte südamega**. Uskudes mõistusega Kristusesse, teie lubate endal,“ ütlesin ma protestandile, „ülbelt Jumalale ette kirjutada oma väljamõeldud targutusi, õigustades looduseadustega, et seda või teist fakti teie arusaamise järgi olla ei või ja siit teete oma isiklikud järeldused, et see fakt on olnud teie arvates nii aga mitte teisiti j. n. e. Nagu ei oleks Looja — ilmkonna Jumal võimas muutma ja hävitama Tema Enda poolt pandud seadusi! Teie järeldus ei ole tõene, loogiline ega ka mõistlik. Esiteks on see piiritu uhkus kirjutada ette Kõikvõimsale Jumalale oma armetuid, pii-

ratuid, inimlikke äraarvamusi ja järeltusi. Teiseks, lihalik mõistus ei või mõista Jumalat ja kõik rabelemised selles suunas on tagajärgedeta ja naiivsed. Vanast ajast on tuntud, et **lihaliku mõistusega on võimatu tunnetada Jumalat.** Kolmandaks, lihalik mõistus, mõistab kõik lihalikult, mingil kombel ei suuda tunnetada Kristuse sündimise puhtust ja vaimlikkust.

Teil ei seisa siin asi sugugi uskmatutes imedesse, vaid selle Jumaliku teadlikus eitamises, mida võimata tunnetada lihaliku mõistusega. Mõistus ei mahu seda, mis puhtvaimlik ja Jumalik. Ta eitab vaimlikku tõde ainult sel põhjusel, et see ei mahu mõistusse, aga inimene kujutleb, et see mõistuse võimetus mahutada vaimlikku on tema eriline arutelu sügavus ja teravus. — „Lihalik mõistus,“ nagu väljendub öde N. Smirnov, „diplomaatiliselt tüssab südant ja inimene selle asemel, et näha seda oma mõistuse puudust ja maiseid piiratust, kujutleb ennast targemana teisi. Väga naiiv!“ —

Kui teie ei õpetaks teisi ja ei juhiks hingi mõistuslikkusesse eksimustesse, ei väidaks, et need teie mõistuslikud targutused on õiged ja ei kiusaks hingi sellega hirmsasse pattu Jumala Poja ja Jumala Sõna vastu, siis poleks teie protestantism midagi muud, kui teie isikliku mõistusliku uskmatuse loomulik väljend. Targutades, panete maksma oma isikliku, suhtelise inimliku õiguse, mis nõuab lõpmatut seeriat tõendeid ja sealjuures siiski ei saa kunagi tõestatud, sest inimese maine teadmine on suhteline nähe ning hingab hüpoteeside ja äraarvamuste vallas.

Jumalik tõde ei mahu lihalikku mõistusse. Asi ei seisa üldse küsimustes: Kristuse sündimisest, imedest, ülestõusmisest, milledest teiega asjata vaieldatakse, ilmaaegu püütakse teile tõestada, veenetakse uskuma, see vaid kutsub välja teie poolt veel suurema vastasrinna.

Teile on vaja avada **elava usu tee ja siis selgub kohe kõik iseenesest:** kas teie tõemeelselt eksite, tahes uskuda lihaliku mõistusega, mis tegelikkuses võimatu, või lähete teie teadlikult Kristuse kui Jumala Poja vastu, tahes mitte tunnustada Tema Jumalikku autoriteeti, mis kutsub teid kõrg-kõlblisele, karskele ja vaimlikule elule, vastavalt Tema käsuõpetusele.

Igale on selge, et eemaldades Kristuse kui Jumala Poja Jumaliku autoriteeti, teie saatana juhtnööride järgi, eemaldate inimesoo Päästja ja avate saatanale täieliku võimaluse viia hingi hukka, sest inimene ei suuda säilitada hinge, ega päästa teda — **seda võib ainult Jumala Poeg!** Kolgata

Ohver kaotab kõik oma kõikvõimsa väe, kui lasta enda ligi saatanlik kahtlus Kristuse isiku Jumalikkuse kohta. Seesuguste kahtlustega ja eksitustega saadetakse hing igavesse hukatusse.

Kui teie aga tõemeelselt eksite,“ ütlesin protestandile. „siis olge nõus tegema iseenda kallal vaimlik katse: jätke ajutiselt oma protestantlik seisukoht, loobuge ka oma mõistuslikkudest aruteludest ja hakake tõemeelselt sügavasti kahetsema oma patust, maailmliku elu ja loomust, ning paluge Jumalalt tõene elava usu and, **mis avab teile Päästja, kui Issanda ja Jumala Poja.** Nikodeemus samuti aruteles mõistusega, nägi alguses Kristuses vaid õpetajat, aga pärast Õpetajat, kes tulnud Jumalast.

Kristus ka täna ütleb: „Oo meeletud ja südamega kõhkledajad, et uskuda kõike...“ (Lk. 24, 25). Selge, et mitte mõistusega tuleb uskuda, aga südamega, ja seesuguseid kinnitavaid kohti on Pühas Kirjas lugematu hulk. Tarvitseb vaid hakata tõemeelselt kahetsema, kui avaneb usk Jumalalt ja Jumalik tõevalgus valgustab ja lahendab teile kõik need küsimused vaimlikust küljest, mis kinni mõistusele. Saage ometi aru, et selles ei ole midagi tarka ja andekat: hüljata Jumalikku tõde. See on lihaliku mõistuse vassing.

Kirjutise lõpetuseks toon väljavõtte öde N. Smirnov'i vaimulikust teosest: — „Mitte need ei ole meeletud, kes usuvad südamega, kokkukõlas Jumala Sõnaga, aga meeletus on selles, et inimesed katsuvad loomuvastasel piiratud lihaliku mõistuse teel lükata ümber vaimlik-igavesse absoluutsse ja tõsireaalse valdkonda. Pea võib arutella ainult sellest, mis laseb ennast vaadelda, katsetada ja analüüsida; kõik mis ületab mõistusliku sfääri piirid, või väljendades moodsalt: „inimteadvuse väljad“, sellest võib arutella ainuüksi südames — kõrgema aruga, mille saame Jumalalt **Jumala Poja kaudu.** Kes eitab Päästja Jumalikkust, jääb oma piiratud inimlikku mõistusse ja mitte omades kõrgemat vaimuaru, ei või arutella vaimlikest asjust. (1. Kor. 2, 14–15).

Kui pime hakkab fantaseerima temale nähtamatuist ja tundmatuist nähteist ning nõuab, et teie, neid esemeid oma silmaga nägija, võtaksite vastu tema sõgedad ettekujutuse hüpoteesid nende esemete kohta tõelikkude seadustena, siis kindlasti temale ütlete: meeletu, saa enne nägijaks! Katsu läbi ja veendu kõige pealt ise asjade tõelises olukorras ja alles siis räägime sinu seadustest. See järeltusi oleks loogiline ja õige. Vaimlikult nägija ei või

võtta vastu tõena vaimlikult pimedate teooriaid. Meeletus on see, kui inimene oma suhtelised seadused kuulutab absoluut-õigeteks Jumala suhtes! Meeletus on ka selles, et inimene eitab Jumalat oma Loojat, eitab Tema seadusi ja kujutleb ennast küllalt võimsana vaatamata oma piiratusele, ajalikkusele ja kaduvusele, et kritiseerida, lükata ümber ja tühistada kõige Jumaliku ja vaimliku olemise tõde.“

Arusaadav, et nii maailmik inimene, protestant kui ka surnudusklik võiksid

saada maailmale valguseks, ent selleks on vaja igal meist tulla elavale usule Jumala Poja sisse tõsise ja lõpuniviidud patukahetsuse ja pöördumise kaudu ning saada Kristuselt tötatud Vaimuga ja tulega ristimine! (Matt. 3, 11).

Saavutanud seda, usklikud saavad tõsiseks valguseks maailmale ning avaldavad kõiki tõepäraste usklike tunnuseid, milledest tunnistab Kristus Ise. (Mrk. 16, 17–20).

Olgem tõseks valguseks maailmale!

V. Elustus.

Usklike suhtumisest maailma.

Nataly Smirnov.

(Järg).

Osastudes maailma ja kohaldudes selle arusaamise järgi usklikud ikka sügavamalt sumbutavad eneses meie vaimule (Rm. 8, 16) Jumalikku tõde tunnistava ja sellesse juhatava Püha Vaimu hääle ja tegevuse. Usklikud on vajunud üleni sellesse tüübilisse hingelisse ellu, mida elab terve inimsugu. Sel kombel on nad nii lähenenud maailmale oma isikliku eluga, tahtmistega, tunnete, püüete ja eesmärkide sarnasuse ning samasuse poolest, et nad isegi ei märka kuidas järkjärgult pöörduvad endisesse maailmikku seisukorda, kaotades sealjuures arusaadavalt ka **kõik vaimliku**. See seisukord on Jumala Sõna tunnistuse järgi usklikele hullem kui see, milles nad viibisid maailmas enne pöördumise läbielamist, sest see **tagasitulek maailma on Kristusest äralangemine**. Pimeduse ja kurjuse võimud saavad nüüd väe langenud hinge üle (Mt. 12, 43–45). Usklike, isegi kuulutajate vaimlik arenematus on läinud meie ajal nii kaugele, et nad oma ühinemist ja samastumist maailmaga õigustavad apostel Pauluse sõnadega Pühast Kirjast: „**ma olen kõigile kõigeks saanud, et võiksin vähemalt mõndagi päästa**“ (1. Kor. 9, 19–20; 2. Kor. 11, 29). See kirjakoht tuleb enne vaimlikult sügavasti läbi uurida, et teha lahti selle õige mõte, mille usklikud väga ära kustutanud ja **teiseks** pööranud. Kuulutajad mõistavad seda kirjakohta ja avavad tema vaimliku sisu selles suunas, et vaja on **kuulatella, kohanduda, arvestada** ja häälestuda vastavalt maailmiklike inimete tasemele ja veendumustele, et tõmata neid Kristuse juure, teha neid „tõe

vastuvõtmise suutelisteks“*). **See on kõikide usklike vaade**, kes ei ole jõudnud vaimlikku seisukorda ja töötavad oma mõistusega! Kõige pealt häälestades ennast ühe laadi järgi maailmalistega, meie eemaldame, solvame, kustutame ning kaotame Püha Vaimu väe, ja tõe Vaimu, Kes õpetab ainult Temalt aga mitte omalt.

Iga inimene on valelik, tunnistab Jumala Sõna (Room. 3, 4.) ja seepärast vaimlikult vaatekohalt, inimene ise, kes ei ole saanud tõe Vaimu ja ei oma Tema juhatast, ei võigi rääkida absoluutset tõtt.

Sel vaimlikul põhjusel keelas Kristus Oma õpilastel Jeruusalemmast kuulutama lahkumise, kuni nad polnud saanud **väge ülevalt** — tõe Vaimu (Lk. 24, 49; Ap. teg. 1, 4–8). **Seda Kristuse keeldu rikutakse toorelt meieaja kuulutajate poolt**. Oleme kutsutud täitma Kristuse käsku, s. o. **mitte ette valmistuma ja mitte läbi mõtlema** seda, mis ütelda tõe vastasele.

Enam kui selge, et ap. Paulus ei võinud vaimlikult rääkida vastu Kristuse sõnadele! Paulusel ei olnud koguni seda sihti, jätta oma vaimlik seisukord, sarnastada maailmiklikega ning häälestuda nende taseme ja tooni järgi.

Püha Vaim **ei piira** Ennast inimlike raamidega ja **ei luba** Endale kirjutada ette inimlike programme ja **ei arvesta** inimete arvamustega! — Arusaadav, et töö, mis tehakse nende **vaimlike aluste** vastaselt, kuulutajad toodavad oma mõistusest, oma tunnetest, ühesõnaga isiklikult endalt. **Töötades hingede kallal endalt, ei saa ühtki hinge viia Kristuse juure vaimus ja tões!** Siin peitub inimliku enesekindluse, uhkuse ja vaimliku eksimuse kuristik, mis häbiasjaks igale usklikele. Nagu

*) Eriti on see võte läbi lõõnud öömisjont töös.

oleneks hinge tulek Kristuse juure tema kokkuleppes veendumustes. „**Jumala riik ei seisa mitte kõnes, vaid väes.**“ (1. Kor. 4, 20). Kuulutajad, kes toovad sel teel hingesid Kristuse juure, töötavad hingelisel viisil, mitte kunagi äratades vaimu, sest nad ise, **hüljates Püha Vaimu väge, ei oma Tema väge eneses ning lähevad üle Vaimu väelt, oma sõnade ja vaa-dete autoriteedile!** Nad ei lase teotseda Pühal Vaimul, vaid teotsevad ise, vabavoliliselt, oma tahtmise ja isikliku äranägemise järele.

Need töölisid tahavad vaimlikult ehitada, kaotades sealjuures tegelikult usu sellesse, et vaimu ja hinge ärkamine ei ole inimlik asi, vaid Jumala ja Tema armuõnnistuse tegu, aga seepärast ka vaimlik töö peab sündima mitte meie, vaid Vaimu poolt.

Meie kohustume avama tõe, üldse mitte arvestades maailmlike inimeste veenetega ja mitte laskudes lihalikkudesse aruteludesse nendega sellest, kuidas nad aru saavad vaimlikkudest tõdedest, vaid avama neile tõe otsekohe Jumalalt.

Just siin avanebki nende jutlustajate paise, kes oma poolt veenvad ning enda läbi päästa tahavad hinge ja kirjutavad enesele külge selle kunstlikult tekitatud pöördumuse kui tõe, milles nad usutavad ka tabatud hinge, **kiskudes teda valesse ja väärseisukorda Jumala ees!**

Ükski nendest hingedest ei oma tunnistust pattude andeksandmisest Jumalalt, tunnistust, mis vaja saada faktiliselt, et omada jõudu edasiminemiseks! —

Nendel jutlustajatel on surnultsündinud hinged, kelledel pole elavat Kristuse väge, et minna välja endisest seisukorrast ning võita patt ja maailm: nad ikka ja jälle pöörduvad tagasi oma okse juure, nagu väljendab Jumala Sõna (2. Peetr. 2, 22). Neis puudub Vaimu vägi ja elu! Isegi väliselt, füüsiliselt tunnistab sellest nende pilgu ja seisukorra eriline surnud olek. Vaimlik pimedus on mõelda, et hingede pöördumine on veenete tulemus. Kui jutlustajad viivad hinged Kristuse juure veenete teel, siis **need hinged ei pöördu kunagi tõsiselt, vaid jäävad ainult veendunuteks!**

Seepärast on vaja tõsiselt eristada hinge, kes tulnud Kristuse juure lihalikkude arutelude ja veendumuste teel, n. ö. „pea kaudu“, nendest hingedest, kes vahenditult tajunud Kristust ja Kristuse Vaimu oma

südamega. Esimesed, kes tulnud „pea kaudu“, käivad pea, s. o. mõistusliku usu teed ning ei sünni ümber südamega, s. o. ei sünni ülevalt (Joh. 3, 3) ja tõest pöördumust ei saavuta sel põhjusel, et kõik nende usk ja tunnetus Kristuse kohta on peas, ilma et see haaraks südant või sisemist elu, kuna teised, kes võtnud vastu Kristuse aruteludeta ja kriitikata — vahenditult südamega, palavas sügavas patukahetsuses, omavad Jumalalt tunnistuse pattude andeksandmisest, on võtnud vastu Kristuse Vaimu ja elu Temalt ning vaimlikult, nagu tunnistab Kristus ise, nad on sündinud veest ja vaimust! (Joh. 3, 5). Need, kes Kristuse ainult peaga vastu võtnud, **ei oma eneses mingit Vaimu elu** ning jäädes pöördumatuks südamega, jätkavad targutamist ja arutlemist, võtmata vastu südamega Kristuse Vaimu! „Kes ikka õpivad ja kes **iialgi ei või tõe tunnetuseni jõuda...** need on harimata usus!“ (2. Tiim. 3, 7–8). Kui jutlustaja pöörab hinge veendumuste läbi, pöördumata südame poole, siis hing ei sünni kunagi taas ja ei võta vastu Kristuse elu. Need ongi surnultsündinud hinged. See on vaimlikult kõige hukatuslikum tee, mida avavad kuulutajad janunevatele hingedele.

Ja nõnda, kui olla arusaamisel, nagu räägiks ap. Paulus vastu Kristusele ning õpetaks kuulutajaid kohanema maailmlike hingede veenetele ja tasemele, siis tähendab see **ära pöörata ap. Pauluse sõnade vaimlik mõte.** Paulus kinnitab Vaimus just **vastupidist sellele**, mis temale kirjutavad külge kuulutajad. „Ta sai kõigeks kõigile“, s. o. ap. Paulus **ei** sündinud peale **oma** isiklikku „mina“, **oma** vaateid, **oma** veeneid — ta oli vaimlikult **vaba** kõigest subjektiivsest ja jutlustas ainuüksi **Kristuse Enda tõe!** — ... Kuna kõikide usuvoolude esindajad, selle asemel, et avada kokkõlas Jumala Vaimu juhtimisega elavat Kristust, sunnivad peale ja vägistavad hinge inimlike õpetustega, oma isiklike veenetega, subjektiivsete arvamustega ja vaadetega. Ap. Paulus kutsus üles kuulutajaid tööle vaimlikus seisukorras, loobumises oma isikust, oma veendumustest, inimlike õpetustest või subjektiivsetest arusaamistest, et avada vahenditult tõe Issandalt inimlike arutelude ja õpetuste juureseguta, pitserita ja varjundita.

(Järgneb).

Jumalik valgus, mis lõõnud särama Juuda suguharust.

M. Smirnov.

(Järg).

Kolmeteistkümnes süüdistus: „Juuda algvigu on ta liig valgus“.

Tahtmine vajutada Juudale teotusmärk, on autoril nii suur, et ta isegi vaimlikku valjust paneb Juudale süüks! Tekib isenesest küsimus: mispärast autor on valinud oma süüdistusesemeks just Juuda, aga mitte tema vendi ja teisi pühai?... Kas mitte seepärast, et see on modernistide armastatuim pilke koht?

Mis põhjal pannakse Juudale süüks vaimlik valgus? Ei ole olnud ja ei võigi olla niisugust pühakut, kes poleks väljendanud vaimlikku valjust! Mitte midagi vaimlikku ei saa saavutada vaimliku valguseta! Kristus tegi kõik valgusega ja tõsiselt: kõneles valgusega (Mtt. 9, 30); vaatas valjult (Mrk. 1, 43); keelas valgusega (Mrk. 3, 12); käskis valgusega (Mrk. 5, 43; Lk. 9, 21). Terve Jumala Sõna õpetab meid vaimlikule valgusele ja üksi saatan õpetab nõrkust, lodevust ja maailmlikku lõbusust. Autor räägib õpetlikus tocnis ja sisendavalt, et valjust peab rakendama ainult iseenda juures. Muidugi igaüks nõustub selle väitega: valjust peab rakendama kõige pealt enda juures, ja alles pärast teiste suhtes. Ent mispärast autor ei ole rakendanud seda kaunist nõu „kõige pealt enda juures“: mispärast on ta nii vali teiste suhtes, ja veel pühakute vastu? Kas siis tema head nõuanded on kohustuslikud ainult teistele?

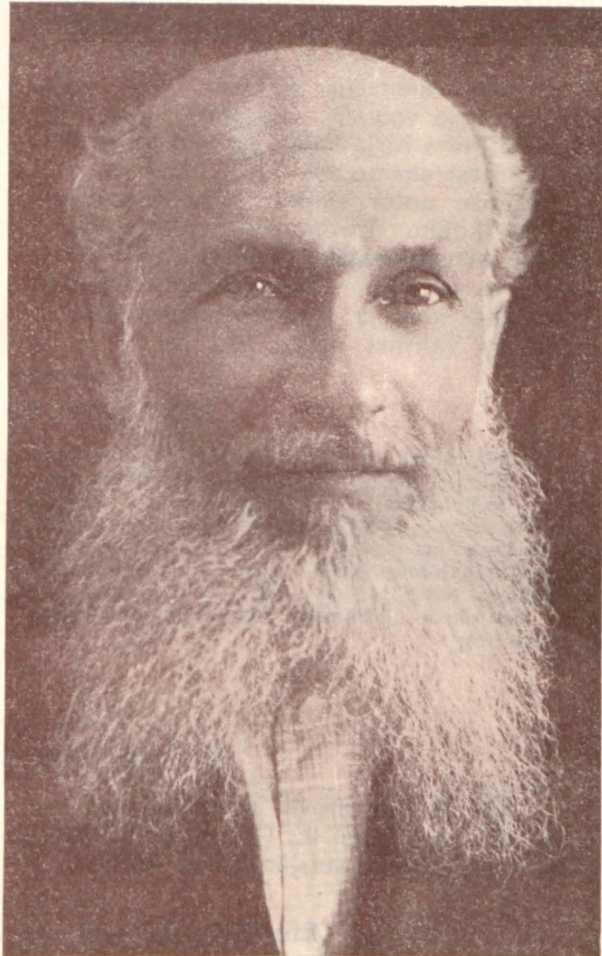
Toon siinkohal mõned näited vaimliku valguse kohta pühade meeste elust selle tõe kinnituseks, et vaimlik valgus on nõuetav Pühas Kirjas ja pühi inimesi eristav joon.

Erandlikku valjust Vanas Testamendis avaldas Pineas. Nähes liiderlikkust lõi odaga maha iisraellase ja tema kaasatoodud Midjani naisterahva—hoora. „Mis arvati temale ja tema soole õiguseks igavesti“. (4. Moos. 25, 12—13; Laul 116, 30—31).

Kõik prohvetid olid valjud, eriti Mooses, Elias, Eliisa ja teised ning valgusega kutsusid rahvast patukahetsusele: (Jes. 1, 15—20; Esek. 3, 17—21; 33, 7—11; Joel 2, 12—13). **Patukahetsusejutlus meie päevil on muutunud jõuetuks just vaimliku valguse puudumise põhjusel.**

Kui tuleb tuua ette kirjakohti või fakte Vanast Testamendist, siis usklikud ütlevad: „Ah, see oli veel Vanas Testamendis, aga

Üues on teine seadus...“ Jääb niisugune mulje, nagu oleks olnud Vanas Testamendis üks Jumal, aga Üues — teine. Ent Jumal on seesama: „Eile, täna ja igavesti sama“. Üues Testamendis on avaldunud veel suurem valgus kui Vanas.

Mihail Smirnov.

Foto J. Kärner, Narvas.

Vaadake Ristija Johannese valjust, kutsudes inimesi tõepärasele patukahetsusele: Mtt. 3, 7—8. Vaadake Kristuse Enda valgusele, kui Ta noomis kirjatundjaid ja variseere nende salalikkuse pärast; Mtt. 23; Lk 11. Apostlid väljendasid veel suuremat valjust! Ainult vale eest (mida tänapäeva usklikud ei loegi enam patuks) apostel Peetrus

andis kaks usklikku surma (Ap. teg. 5, 1—11). Ainult selle mõtte pärast: saada Jumala andi raha eest (meie ajal peaaegu kõik usklikud ostavad ja müüvad Jumala andi raha eest), seesama apostel andis Simoni hukatusse koos tema hõbedaga (Ap. teg. 8, 18—20). Samas vaimus talitas ka teine apostel — Paulus. Evangeeliumi usust ärapööramise eest — karistas pimedaksjäämisega (aga meie ajal jutlustajad ise kuulutavad valet ja pööravad inimesi ära Püha Kirja tõest: (Ap. teg. 13, 6—12) ja teistel juhtumitel apostel andis saatana kätte liha kurnamiseks kolm kiriku liiget pattude pärast: 1. Kor. 5, 1—6; 1. Tiim. 1, 20. Peale selle andis apostel käsu: „**Patutegijaid noomi kõikide ees, et ka teistel oleks kartus**“: 1. Tiim. 5, 20; 2. Tiim. 4, 2; Tiit. 1, 13; Evs. 5, 11 ja hüljata sääraseid kirikust: 1. Kor. 5, 13. Kas see pole valjus?! Kas tõesti autor ei tea neid Püha Kirja kohti, või viib ta teadlikult inimesi eksitusse?

Kirjutise autor väidab edasi, et valjus ei käi kokku Evangeeliumi vaimuga... **Milline arusaamatus!** Evangeeliumi kuulutaja, ja ei tunne Evangeeliumi vaimu! Niisugune suur ja teadlik kallak kõrvale põhitõest! Vaimlik valjus just ongi Evan-

geeliumi vaim! „**Tagane Minust saatan! sa oled Mulle kiusatus, sest sa ei mõtle seda, mis Jumala, vaid mis inimlik**“ (Mtt. 16, 23). Mis Kristus sel puhul väljendas: valjust või pehmust? Suure vaimliku valjusega käitus Kristus oma õpilastega, kui nad kaldusid kõrvale tõest ja teelt Jumalariiki. Nähes kord Jumala templis kauplaid, Kristus tarvitas veel suuremat valjust nende vastu: võttis piitsa ja ajas kõik kauplajad templist välja: Mtt. 21; Mrk. 11; Lk. 19. Kristuse õpilased peavad toimima oma Õpetaja eeskujul, teotsedes samas vaimus: valjusega eristades Jumaliku inimlikust, vaatamata näole, s. o. mitte avaldades seisukorras valet, salakurjust ja salalikkust: Jaak. 2, 1—9; 3. Moos. 19, 15. **Avaldades armastust vaimus, Kristus mitte kunagi ei avaldanud hingelist pehmust.** Kristus ega apostlid ei avaldanud midagi hingelist, vaid kõik vaimus, s. o. avaldasid ainult vaimlike tundmisi. Samasuguseid tundmisi on kästud meilgi avaldada. Viil. 2, 5. Ainult hingelised inimesed, kes pole saanud Jumala Vaimu ja ei ole surnud lihale, avaldavad hingelisi tundmisi: 1. Kor. 2, 14—15; Juuda 1, 19.

(Järgneb).

Juhatuse teadaanne.

Võttes arvesse, et on veel juhtumeid, kus isikud ajalehtede möödunud valeteadete põhjal, mis ammu ümber lükatud meilt väljaantud avalikus ümberlükkamises, pöörduvad meile küsimustega, peame oma kohustuseks trükkida ära Tallinna ajalehe kaastöölise (kelle nime meie Kristuse armastuses tema huvides trükis ei avalda) avaliku vabanduse „**Ühendus Kristuses**“ ja tema liikmete ees:

„**Elu-Päike'se**“ toimetusele avaldamiseks.

„Ajakirjanduses on mitmel pool avaldatud sihilikku ja ebaõiget laimu Kristliku Ühingu „**Ühendus Kristuses**“ ja abik. Smirnovide vastu. Kuna tunnen enese süüdi teatud ebaõige kirjutise avaldamises, siis vabandan end Kristliku Ühingu „**Ühendus Kristuses**“ ees ja teatan, et kirjutises avaldatud andmed ei vastanud tõele.

2. okt. 1934. a.

Allkiri“.

Toimetuse teadaanne.

Õe N. Smirnov'i kirjutise „Kas on „**Ühendus Kristuses**“ müstiline usulahk“ järg ja cand. theol. E. Öunapuu „Sadhu Sundar Singh India kristlane-müstik“ ilmuvad ruumi puudusel järgmises numbris.

„**Elu-Päike'se**“ talituses võetakse vastu tellimusi

„**Ühendus Kristuses**“ kolmele vaimlik-ilukirjanduslikule ajakirjale:

„**Elu-Päike**“ — ilmub 6 korda aastas, maksab postiga 1 kr. 10 s.

„**Солнце Жизни**“, venekeelne — maksab aastas postiga 75 senti.

„**Soleil de Vie**“, prantsuskeelne — trükitakse Prantsusmaal; aastatellimus 6 franki.

Üksiknumber 20 senti.

Ajakirjas avaldatud tööde järeltrükkimine, tõlkimine ja mahakirjutamine niisuguse osadena, kui tervikuna on keelatud.